

COURTNEY WALSH

Knettergek van jou

ROMAN

Twee beste vrienden één week lang opeengepakt in
dezelfde auto – hét recept voor lol... of voor liefde?

Courtney Walsh

Knettergek van jou

Vertaald door Evelyne Geijtenbeek-Gouw

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Evelyne Geijtenbeek-Gouw
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 9789029739528
ISBN (ebook) 9789029739535
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A Cross-Country Wedding* bij
Thomas Nelson, een imprint van HarperCollins Christian Publishing, Inc.

© 2023 Courtney Walsh

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Voor iedereen die ervan geniet
wanneer een gewone vriendschap uitmondt in meer.
Dit verhaal is voor jullie.

Proloog

Berichtjes tussen Maddie Rogers en haar beste vriendin, Lauren Richmond, één uur 's nachts, kerstavond.

Maddie!

NEE ECHT!?!?

!!!

Ik wist het! Ik wist dat hij je ten huwelijk ging vragen! Wat een held!

Ik wil alles weten!

Ik ga je het hele verhaal nog in het echt vertellen.

Ik wilde dat jij het als eerste wist!

En wil jij dan mijn eerste bruidsmeisje zijn?

Wat denk jij nou? Als je iemand anders gevraagd had, zou ik je verstoten hebben.

Hé, weet je wat je zou moeten doen?!

O nee, hè. Iets geks?

Je bedoelt iets LEUKS!

Ik was even vergeten dat die twee dingen in jouw wereld hetzelfde betekenen.

En toch hou je van me.

Ja, dat klopt.

Vertel, wat was je idee?

Jullie zijn toch verliefd geworden tijdens die roadtrip door het land?

Ja ...

Het zou leuk zijn om ook op die manier te trouwen ...

Een bruiloft door het hele land!

Klinkt interessant ... Maar hoe zou dat in zijn werk gaan?

Je trouwt steeds in stukjes terwijl je de rondreis waarop jullie verliefd werden herhaalt.

Ik vind het eigenlijk wel een leuk idee.

Je bent geweldig.

Dat zeg ik ook steeds tegen iedereen.

Wanneer is de bruiloft?

In juli. Na het honkbalseizoen.

Maar ... dat is al over zeven maanden.

Jep.

Kunnen we een rondreizende bruiloft
plannen in zeven maanden?

Wij zijn briljant. Wij kunnen alles.

Ha. Ik ben er gewoon bij om
een beetje lol te maken.

Moet jij niet naar bed?

Ben je gek? Ik ga stappen!

 Ga naar bed jij! En fijne kerst!

Hoofdstuk 1

Simon

Zes maanden later

Ik hoor op de achtergrond een hamer in mijn droom, maar dat past niet helemaal.

Gebonk. Geklop?

Geklop. Paniekerig, onophoudend.

Ik open moeizaam mijn ogen en draai me om. Dan luister ik zoals je dat midden in de nacht doet: ik spits mijn oren en kantel ze naar het geluid, terwijl ik met mijn wijd opengesperde ogen knipper en aan het duister probeer te wennen.

Buren? Misschien de burens. Ze houden wel van een drankje op vrijdagavond. Soms komen ze pas diep in de nacht naar binnen gestommeld. Of in de bosjes.

Ik was zo naïef geweest om te denken dat wanneer ik na mijn afstuderen zou verhuizen naar een gebouw met voornamelijk werkende mensen, de dagen voorbij waren dat je dronken mensen luid hoorde discussiëren over of ontbijtgranen wel of geen soep is.

Niet dus.

Klop, klop, klop!

‘Simon?’ klinkt een gedempte stem van buiten.

Maddie.

Ik ben meteen klaarwakker en sla de dekens van me af.

Waarom is mijn eerste reflex altijd meteen dat ik haar te hulp moet schieten?

Ik ken Maddie goed genoeg om te weten dat ze niet weggaat tot ik de deur voor haar heb opengedaan.

Het is een bekend tafereel.

En ik kan al raden waarom ze hier is.

De eerste keer dat ze zo opdook was ik bang dat er iemand doodgegaan was. Haar ogen waren opgezwollen, haar wangen zaten onder de uitgelopen mascara en ze was ontroostbaar. Algauw kwam ik

erachter dat Maddie een tikkeltje dramatisch is. Blijkbaar brachten relatiebreuken veel emoties teweeg.

En ze heeft er de afgelopen tien jaar al veel gehad.

Ik doe de deur open en daar staat ze, als een verwilderde zwerver die in de regen staat te zingen over haar eenzaamheid. De bekende sporen van zwarte make-up lopen over haar wangen en haar lange, golvende, blonde haar hangt in een warrige kluwen over haar schouders.

Langzaam heft ze haar hoofd op en kijkt me aan.

Geweldig. Nu heeft ze me weer waar ze me hebben wil. Als iemand nu naar Maddies handen zou kijken, zouden ze mij om haar vinger gewonden zien als een rank om een klimrek.

Hoe vaak ze ook zo op de stoep zou staan, ik zou haar nooit afwijzen.

‘Wat is er gebeurd?’ Ik trek haar naar binnen en in mijn armen, terwijl haar lichaam schokt van het snikken.

Ze begraaft haar gezicht tegen mijn borst en ik snuif haar geur op – één ademteug maar – hopend dat ik zelf niet naar slaap ruik. Haar geur ken ik inmiddels uit mijn hoofd; de geur van zonneschijn. Citrusachtig en zoet.

Ik vind het vreselijk hoezeer ik ervan geniet haar in mijn armen te hebben. Maar ik ben al zo lang in de *friendzone* neergezet dat ik er een put heb gegraven en een stukje grond heb geclaimd.

Nog een ademteug.

Ze maakt zich van me los en kijkt naar me op. ‘Hij heeft het uitgemaakt.’

Ik ben van nature niet heel sarcastisch, maar er komen meteen een paar reacties bij me naar boven. ‘Dat meen je niet’ of ‘Had ik nooit zien aankomen’ of ‘Gezien het feit dat hij drie wegwerptelefoons heeft, verbaast het me dat het nog zo lang duurde.’

Maddies liefdesleven was als een schattig porseleinen kopje – prachtig geglazuurd, heel broos – wat je vult met benzine en in een kampvuur gooit. De combinatie van haar persoonlijkheid en haar slechte smaak wat mannen betrof, zorgde er vroeg of laat altijd weer voor dat ze om twee uur ’s nachts op mijn deur stond te bonzen.

Ik hou van haar persoonlijkheid. Ik hou ervan dat ze liefheeft met haar hele hart. Ik hou ervan dat ze zich in iedere relatie stort zonder

vangnet, zonder parachute en zonder veiligheidslijn. Waar ik niet van hou, is haar keuze van mannen.

Dat is altijd al zo geweest. Ze zijn haar gewoon nooit waard geweest.

Ze verroert zich en snift. 'Waarom? *Waarom?*'

'Waarom wat?'

'Waarom kan ik nou nooit een leuke man vinden?' zegt ze, waarbij ze haar handen wanhopig de lucht in gooit.

Ik doe mijn best me niet persoonlijk aangevallen te voelen.

Ze loopt bij me vandaan en ik ben opgelucht dat haar vraag blijkbaar retorisch bedoeld was.

Ze probeert haar handtas aan de haken bij mijn voordeur te hangen maar mist; met een plof valt het leren ding op de grond. Ze laat haar hoofd hangen en schudt het zachtjes, verslagen bijna, heen en weer, maar dan kijkt ze me met een glinstering in haar natte ogen en een grijns op haar gezicht aan.

Ik kan het niet helpen. Ik kijk weg en pers mijn lippen op elkaar om een lach te onderdrukken.

'Welja,' zegt ze droogjes. 'Zo gaat het met mijn liefdesleven nou ook. Er *nét* naast.'

Ze slaakt een diepe zucht en loopt door mijn appartement alsof ze er woont. Alsof ze hier hoort. Die gedachte – en de gedachte die daarop volgt – moet ik routinematig de kop indrukken.

Ze ploft neer op mijn bank, op 'haar plekje', zoals ze het noemt, en trekt haar benen op, voeten onder de kussens.

Ik haal een hand door mijn toch al warrige haar. 'Dus, die gast, eh, hoe heet hij ook alweer? Orlando? Columbus?'

'*Austin*,' zegt ze, en ze schopt een kussen naar me.

Ik wist zijn naam wel. Ik weet van allemaal hun naam.

'O ja, ik wist dat het iets met een stad was.' Ik zwijg even en hoop het luchtig te kunnen houden. 'Dat werd dus niets?'

Dit vraag ik niet omdat ik duidelijkheid nodig heb.

Door de jaren heen heeft Maddie me om allerlei redenen wakker gemaakt. Zo was er die keer dat ze dacht dat ze een hond had aangereiden op de snelweg (het bleek een vuilniszak te zijn die iemand op de weg had gegooid). Of die keer dat ze ervan overtuigd was dat ze haar telefoon in een taxi had laten liggen en mijn hulp nodig had

om de chauffeur op te sporen (ze vond haar telefoon uiteindelijk in de binnenzak van haar jas). Of de keer dat ze op de stoep stond met een kitten die ze had gevonden in het steegje achter het café waar ze die avond was geweest.

Ik ben allergisch voor katten, dus toen heb ik haar naar huis gestuurd. En bovendien: katten zijn duivels.

In zevenennegentig procent van de gevallen dat Maddie midden in de nacht opduikt, heeft het met een of andere man te maken. Haar zo zien is op zichzelf al een beetje treurig. Maddie is normaal gesproken een blij ei. Als zij een kleur zou zijn, was het felgeel. Maar wanneer iemand haar hart breekt – wat vaak gebeurt – verandert ze in een heel andere versie van zichzelf.

Niemand ziet die kant van haar, behalve haar beste vriendin Lauren en ik.

Dus ondanks mijn hoop ooit uit de friendzone te ontsnappen, verdraag ik deze nachtelijke bezoeken. Eerlijk gezegd zou ik waarschijnlijk mijn hele leven voor haar klaarstaan, als ze dat toeliet.

Ik ben Maddies eeuwige schouder om op uit te huilen. Zielig? Misschien. Maar het is ook het liefste wat ik voor haar kan doen. Goede ouwe, betrouwbare Simon Collier. Haar vriend.

Ik heb me erbij neergelegd.

Meestal.

En ergens in mijn hoofd weet ik dat ik verder moet. Dat ik ergens anders moet gaan zoeken. Dat dit een verloren zaak is. Dat wéét ik.

Maar het is gewoon niet zo makkelijk als ze zo voor mijn deur staat.

Ik zak neer op het andere uiteinde van de bank, slaak een slaperige zucht en rek me eens flink uit. 'Wat is er gebeurd met Boston?'

Ze schudt haar hoofd naar me en kijkt me vernietigend aan. 'Austin.'

'O ja.' Ik steek mijn handen op in een overdreven verontschuldiging. 'Sorry.'

Ik zit er eigenlijk helemaal niet op te wachten om het hele verhaal te horen. Ik weet precies hoe haar relaties verlopen. En aangezien Maddie steeds weer valt op kopieën van dezelfde vent, veranderen de details nauwelijks.

'Hij heeft het uitgemaakt,' snift ze.

'Dat zei je al, ja.'

Ze fronst. 'Ik vond hem echt leuk.'

'Ik vind het heel naar voor je.' Dat meen ik maar half. 'Wil je wat te drinken?'

Nog een snif. 'Warme chocolademelk?'

'Warme choco...' Ik val midden in het woord stil. 'Het is zomer.'

Ze trekt haar wenkbrauwen op alsof ze wil zeggen: *Nou én?*

'Ja, mevrouw. Eén warme chocomelk, komt eraan.'

Ik sta op en loop naar de keuken, rommel wat met de waterkoker en een zakje poeder, terwijl Maddie verder snift. Als ik opkijk, zie ik dat ze nu languit op de bank ligt. Die gaat niet meer naar huis vannacht, dat is wel duidelijk. Wat betekent dat ik niet veel slaap zal krijgen.

Want hoe moet ik slapen als Maddie in mijn appartement is?

'Wil je erover praten?' vraag ik voorzichtig, wetend dat ze, net als altijd, eerst haar verhaal moet doen voordat ze verder kan.

En, net als altijd, zal ik doen alsof ik het graag hoor.

'Nee,' zegt ze. 'Het is te gênant.'

Ik pak een flesje water uit de koelkast voor mezelf en wacht tot de ketel fluit voor haar chocolademelk. Ik weet dat ze over een paar tellen haar muur laat zakken en...

'Het is gewoon weer een man die opeens besluit dat hij geen relatie wil. Of als hij die wel wil, dan met de negentienjarige stagiaire op kantoor. Of misschien vond hij me te druk. Niet serieus genoeg. Te wispelturig.'

... daar is het.

Ik sta op en ga achter haar plekje op de bank staan.

'Ik wou dat je nu eindelijk eens begrijpt dat het niet aan jou ligt.'

Ze gaat rechtop zitten en kijkt me aan.

O nee. Oeps. Dat had ik dus niet hardop willen zeggen. Niet zo.

'Wat bedoel je?'

'Austin was gewoon niet de ware, Maddie,' zeg ik met meer stelligheid dan waar ik eigenlijk recht op heb, want ik ken Austin niet eens.

'Hij had het wel kunnen zijn.'

'Nee, niet.'

'Hoe weet jij dat nou?'

'Omdat *Austin* te dom was om te zien wat voor iets goeds hij in handen had.'

Ze knijpt haar ogen een seconde tot spleetjes, maar zakt dan terug in de bank. ‘Dat was lief,’ zegt ze, zogenaamd nors.

Ik draai me om naar de keuken zodat ze mijn glimlach niet ziet. ‘Ik vond dat je wel iets liefs verdiende.’

Wat die gasten allemaal níét in Maddie zien – ik zal het nooit begrijpen. En dat hún stompzinigheid haar het gevoel geeft dat er iets mis met háár is, maakt me razend.

Ze is altijd *te enthousiast* of *niet serieus genoeg* of *te kinderachtig*.

Maar voor mij is ze nooit iets *té*. Voor mij is ze perfect.

Nou ja, bijna perfect. Ik wou alleen dat ze iets minder slordig was.

Als de dingen anders waren geweest – als Maddie en ik niet alleen vrienden waren – dan zou ik haar kunnen laten zien dat ze het waard is. Dat zij de reden zou zijn dat ik elke dag mijn bed uit zou komen.

Maar de dingen zijn niet anders. Dat is nu eenmaal zo. Maddie en ik zijn gewoon vrienden. En dat is niet het einde van de wereld. Maar leven in een wereld waarin ik iets wil dat ik nooit zal krijgen – dat heeft z’n grenzen.

Hoe vertel ik haar dat ik overweeg om te verhuizen? denk ik, terwijl ik haar een dampende mok warme chocolademelk aanreik.

Ze pakt hem aan, kijkt omhoog met die grote, heldere ogen die blauwer zijn dan eigenlijk zou mogen. ‘Heb je ook marshmallows?’

Ik staar haar een paar seconden lang aan, tot ze met haar wimpers knippert.

‘Sjonge, je bent echt zó veeleisend,’ mompel ik.

Ze glimlacht en houdt haar beker omhoog zodat alleen haar ogen zichtbaar zijn. ‘Daarom hou je zo van me.’

Ik draai me om naar de keuken.

Daarom, ja. En om nog zoveel andere redenen.

Hoofdstuk 2

Simon

Dit keer werd ik niet wakker door een hamer in mijn droom – maar door Maddies paniekerige uitroep.

‘O! Nee!’ riep ze vanaf de bank, en ik stond in één klap op uit de stoel waarin ik was weggedommeld, met wazig zicht, en automatisch in een soort dronken kungfu-houding.

‘Wat! Waar? Wat is er?’

Ik probeer mijn hersens wakker te schudden en scherp te stellen.
Misschien kan ik met die lamp de indringer van me afslaan en...

Maddie zit rechtop op de bank, ogen wijd open, en het is nog steeds midden in de nacht.

‘Wat is er?’ Mijn hart gaat wild tekeer.

‘Laurens bruiloft.’ Haar ogen staan vol paniek.

Ik kijk naar de ongemakkelijke vechthouding waarin ik blijkbaar sta en laat mijn armen meteen zakken.

‘Wat is daarmee?’

‘Austin zou met me meegaan.’

Het duurt even voordat dat bij me landt.

Gisteravond, voordat we in slaap vielen, hebben we nog lang gepraat. Over Austin, over de liefde, over het leven.

Er is iets magisch aan die zachte, gedempte gesprekken als het eigenlijk allang te laat is om nog wakker te zijn.

‘Wacht. Je was van plan die gast mee te nemen op een roadtrip dwars door het land?’

‘Ja.’

‘Naar een bruiloft.’

‘Ja. Wat is daar zo gek aan?’

Ik staar haar aan.

‘Ik voel dat je me veroordeelt.’

‘Ik veroordeel je niet.’

Ze blijft me aankijken.

‘Oké, ja, ik veroordeel je.’

‘Simon! Dit is een ramp!’

Zoals ik al zei – tikkeltje dramatisch.

‘Je vindt vast wel een andere date.’ Ik zak weer terug in mijn stoel, laat mijn hoofd tegen de leuning vallen en sluit mijn ogen.

‘Het is volgende week al, Simon.’

‘Dan ga je gewoon alleen.’

‘Dat kan niet,’ zegt ze. ‘Dan ben ik echt het vijfde wiel. Dat zou ongemakkelijk zijn en als eerste bruidsmeisje is dat echt niet de bedoeling. Mijn hele taak op deze reis is Lauren gelukkig maken.’

‘Rijd dan niet.’ Ik steek een hand op in een halve afscheidszwaai, ogen nog steeds dicht. ‘Vlieg gewoon.’

Ze fronst.

‘Ik heb Lauren beloofd dat we dit samen zouden doen. Het was mijn idee, nota bene.’

De adrenaline van dat schrikmoment is inmiddels uitgewerkt, en ik voel hoe mijn oogleden in staking gaan en mijn brein willen overhalen om voorgoed te sluiten.

Een pauze. ‘Simon?’

Ik ken die toon... Ze staat op het punt om iets te vragen.

‘Denk je dat...’

Ik open mijn ogen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee. Laat maar...’

Maddie, je zou me zelfs kunnen vragen om dat gebouw aan de overkant te beklimmen, en ik zou nog een manier vinden om het voor elkaar te krijgen ook.

Ik buig voorover. ‘Wat wilde je zeggen?’

‘Denk je dat... Zou jij mijn date kunnen zijn?’

Ik kijk haar aan.

Ik wil gaan zitten, maar besef dan dat ik al zit.

‘Ik?’

‘Ja,’ zegt ze, oprecht. ‘Jij en Lauren zijn bevriend, en je was toch uitgenodigd?’

‘Ja, dat klopt, en ja, ik was uitgenodigd, maar...’ Mijn hoofd werkt nog een beetje traag. ‘Je wilt dat ik met je meega? Op die roadtrip? Ik was van plan pas naar hun receptie te gaan, als ze terug zijn.’

‘Dat kán,’ zegt ze. ‘Of je gaat met míj mee!’ Ze buigt iets verder naar voren. ‘Het wordt echt heel leuk, Simon. Bovendien ben je heel stijfjes; dit zou goed voor je zijn.’

‘Ik ben niet stijfjes,’ zeg ik.

Ze lacht.

Ik bén niet stijfjes. Ik houd gewoon van dingen zoals ze horen te zijn. Alles op z’n plek. Voorspelbaar. Begrijpelijk. In balans.

Helaas vertelt een snelle blik op Maddies tas, die nog steeds als een ineengezakte prop op de vloer bij de kapstok ligt, me dat zij een unieke gave heeft om mijn overzichtelijke leventje compleet overhoop te gooien.

Ik frons, ineens klaarwakker nu ze me heeft gevraagd als haar date.

‘Hoe gaat het überhaupt in zijn werk? Ik ken niemand die onderweg gaat trouwen.’

‘Ik zal net doen alsof ik niet geïrriteerd ben dat je ons gesprek hierover bent vergeten,’ zegt ze. En als ik niks zeg, gaat ze verder: ‘De bruiloft is in Illinois, maar ze spreken hun geloften onderweg naar elkaar uit, op allemaal plekken die belangrijk voor hen zijn.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Waarom zouden ze dat doen?’ vraag ik, half in mezelf.

‘Hoe bedoel je “waarom”?’ Ze fronst terug. ‘Omdat het romantisch is?’

‘Is dat zo?’

‘Je bent zó letterlijk.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Romantiek is niet letterlijk. Het is een gevoel.’

Er strijden op dit moment behoorlijk wat gevoelens om mijn aandacht – maar dat ga ik haar natuurlijk niet laten merken.

‘Dus... wat denk je ervan?’

‘Van hun bruiloft-op-wielen?’

‘Nee, oen, over of je met me meegaat.’

Ze kijkt me verwachtingsvol aan.

‘Ik...’

Ze trekt haar schouders op en knikt alvast in afwachting van mijn antwoord.

‘Ik... moet werken.’

Ze zakt een beetje in. ‘Maar je kunt het meenemen, toch? Je kunt toch op afstand werken?’

Ik kijk weg. 'Ik weet het niet, Maddie, ik ben dit bedrijf pas net begonnen en...'

'Kom op, Simon! Hoe lang is het geleden dat je vakantie hebt gehad?'

'Vorige maand. Toen werkte ik een week niet.'

'Omdat je griep had!'

'Precies. Maar ik was wel vrij. Het was een soort thuisvakantie.'

'Ah, kom óp.'

Ze komt naar me toe, gaat op haar knieën zitten en legt haar handen op de leuning van mijn stoel.

'Alsjeblieft? Het is maar een week,' zegt ze, zonder enig besef van hoeveel werk ik eigenlijk heb.

'En we zorgen ervoor dat je alles kunt doen wat je moet doen. Er is wifi onderweg. Je hebt een telefoon. Het wordt fantastisch. Perfect. Geweldig.' Ze komt omhoog. 'En het allerbeste is' – ze spreidt haar armen uit – 'dat je bij mij bent.'

Ze heeft geen idee hoe waar dat is.

Ik trek een moeilijk gezicht en kijk haar aan.

Ze grijnst breed, zet haar handen tegen elkaar en steekt ze smekend uit.

'Alstublieft, edele heer,' zegt ze met een deftig toontje. 'Ik smeed u – vergezelt mij op dit schone avontuur!'

Ik snuif van het lachen. 'Lieve help, goed dan, ik ga al mee. Maar sta alsjeblieft op. En praat niet zo raar tegen me.'

Ze lacht, springt overeind en klapt in haar handen. 'Echt?! Je gaat mee?'

Ik knik langzaam. 'Ja. Ik ga mee.'

'Ongelofelijk!' Ze grijpt mijn handen, trekt me omhoog, en slaat haar armen om me heen. Ik voel haar lichaam tegen het mijne en mijn lijf reageert direct. Ik blijf even roerloos staan, maar sla dan toch mijn armen om haar heen.

'Je bent geweldig!'

Ik zet een stap achteruit en kijk haar aan. Na een paar seconden wijs ik naar de zwarte vlek onder haar oog.

'Jij lijkt op een wasbeer.'

Ze rolt met haar ogen. 'Kan me niks schelen. Ik heb een reisgeenoot. En nog een goeie ook. Goh, waarom heb ik hier niet eerder

aan gedacht? Geen druk, geen gevoelens, gewoon vrienden! Perfect!’

Ze wil me een boks geven, maar ik denk dat ze voor een high five ging dus ik steek een hand op – maar dan verandert zij in een high five terwijl ik nu voor een boks wil gaan.

Het is een perfecte metafoor voor onze hele relatie. Mijn timing is altijd nét mis.

‘Dat oefenen we nog,’ zegt ze. ‘Ik ga m’n gezicht wassen.’

Ik knik, en ze draait zich om – en dan ben ik alleen.

En ik vraag me af waar ik in vredesnaam ja tegen heb gezegd.

Twée tegenpolen die een week lang op roadtrip gaan. Dat kan alleen maar fout gaan, toch?

Maddies beste vriendin Lauren gaat trouwen tijdens een roadtrip van een week lang, de roadtrip waar zij en Will een relatie kregen. Maar vlak voor deze bijzondere bruiloft wordt Maddie gedumpte door het zoveelste vriendje. Naast dat ze baalt van haar slechte smaak in mannen, moet ze nu opeens op zoek naar een reisgenoot. Haar enige optie is om haar beste vriend Simon mee te vragen. Hoewel ze al tien jaar met elkaar bevriend zijn, zouden ze niet meer van elkaar kunnen verschillen: waar Maddie chaotisch en extravert is, is Simon een gestructureerde huismus.

Een volle week op elkaars lip zitten, dat zorgt natuurlijk gegarandeerd voor irritatie... of voor liefde? Want wat Maddie niet weet, is dat Simon al jarenlang verliefd op haar is. Hij is vastbesloten om dat tijdens deze roadtrip eindelijk aan haar op te biechten, maar heeft geen idee hoe hij dat aan moet pakken. Eén ding is zeker: na deze reis zal tussen hen niets meer hetzelfde zijn.

COURTNEY WALSH is actrice, theaterregisseur en auteur. Eerder schreef ze onder andere de feelgoodromans *Het geluksexperiment* en *Het spontane liefdescontract*. *Knettergek van jou* is het los te lezen vervolg op *Opgescheept met jou*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029739528 NUR 302

9 789029 739528